

208

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI¹⁾

z dnia 31 stycznia 2006 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie rodzajów i ilości substancji niebezpiecznych, których znajdowanie się w zakładzie decyduje o zaliczeniu go do zakładu o zwiększonym ryzyku albo zakładu o dużym ryzyku wystąpienia poważnej awarii przemysłowej²⁾

Na podstawie art. 248 ust. 3 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. — Prawo ochrony środowiska (Dz. U. Nr 62, poz. 627, z późn. zm.³⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 9 kwietnia 2002 r. w sprawie rodzajów i ilości substancji niebezpiecznych, których znajdowanie się w zakładzie decyduje o zaliczeniu go do zakładu o zwiększonym ryzyku albo zakładu o dużym ryzyku wystąpienia poważnej awarii przemysłowej (Dz. U. Nr 58, poz. 535), załącznik do rozporządzenia otrzymuje brzmienie określone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Zakład zaliczony do zakładu o zwiększonym ryzyku albo zakładu o dużym ryzyku na podstawie dotychczasowych przepisów należy zaliczyć do zakładu o zwiększonym ryzyku albo zakładu o dużym ryzyku na podstawie niniejszego rozporządzenia w ciągu roku od dnia wejścia w życie rozporządzenia.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Gospodarki: *P. G. Woźniak*

¹⁾ Minister Gospodarki kieruje działem administracji rządowej — gospodarka, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 31 października 2005 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Gospodarki (Dz. U. Nr 220, poz. 1888).

²⁾ Przepisy niniejszego rozporządzenia wdrażają postanowienia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2003/105/WE z dnia 16 grudnia 2003 r. (Dz. Urz. UE L 345 z 31.12.2003 r., str. 97) zmieniającej dyrektywę Rady nr 96/82/WE z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie kontroli niebezpieczeństwa poważnych awarii związanych z substancjami niebezpiecznymi (Dz. Urz. UE L 10 z 14.01.1997 r., str. 13).

³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 115, poz. 1229, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, Nr 113, poz. 984, Nr 153, poz. 1271 i Nr 233, poz. 1957, z 2003 r. Nr 46, poz. 392, Nr 80, poz. 717 i 721, Nr 162, poz. 1568, Nr 175, poz. 1693, Nr 190, poz. 1865 i Nr 217, poz. 2124, z 2004 r. Nr 19, poz. 177, Nr 49, poz. 464, Nr 70, poz. 631, Nr 91, poz. 875, Nr 92, poz. 880, Nr 96, poz. 959, Nr 121, poz. 1263, Nr 273, poz. 2703 i Nr 281, poz. 2784 oraz z 2005 r. Nr 25, poz. 202, Nr 62, poz. 552, Nr 113, poz. 954, Nr 130, poz. 1087, Nr 132, poz. 1110, Nr 163, poz. 1362, Nr 167, poz. 1399, Nr 169, poz. 1420, Nr 175, poz. 1458 i 1462, Nr 180, poz. 1495 i Nr 249, poz. 2104.

Załącznik do rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 31 stycznia 2006 r. (poz. 208)

NAZWY, OZNACZENIA NUMERYCZNE, KRYTERIA KWALIFIKOWANIA, KATEGORIE I ILOŚCI SUBSTANCJI NIEBEZPIECZNYCH, KTÓRYCH ZNAJDOWANIE SIĘ W ZAKŁADZIE DECYDUJE O ZALICZENIU GO DO ZAKŁADU O ZWIĘKSZONYM RYZYKU ALBO ZAKŁADU O DUŻYM RYZYKU

1. Ilości substancji niebezpiecznych, których znajdowanie się w zakładzie decyduje o zaliczeniu go do zakładu o zwiększonym ryzyku albo zakładu o dużym ryzyku, należy odnosić zarówno do warunków normalnej pracy zakładu, jak i takich, w których przewidyje się możliwość wystąpienia substancji niebezpiecznej, w szczególności podczas awarii przemysłowej.

1.1. Substancje niebezpieczne znajdujące się w zakładzie tylko w ilościach równych bądź mniejszych niż 2 % podanych wartości progowych nie powinny być uwzględniane przy obliczaniu ilości całkowitej, jeżeli

ich lokalizacja w zakładzie zapewnia, że nie staną się przyczyną poważnej awarii w jakimkolwiek miejscu zakładu.

2. W przypadku gdy znajdujące się w zakładzie poszczególne substancje niebezpieczne nie występują w ilościach wyższych lub równych odpowiednim ilościom określonym w kolumnie 4 lub 5 tabeli 1 lub odpowiednim ilościom określonym w kolumnie 2 lub 3 tabeli 2, podczas próby zaliczenia zakładu do zakładu o zwiększonym ryzyku albo zakładu o dużym ryzyku powinna być zastosowana poniższa zasada sumowania.

2.1. Zaliczenie zakładu do zakładu o dużym ryzyku następuje wtedy, jeżeli suma

$$q_1/Q_{D1} + q_2/Q_{D2} + q_3/Q_{D3} + q_4/Q_{D4} + \dots + q_x/Q_{Dx}$$

jest większa lub równa 1, gdzie poszczególne symbole oznaczają:

q_x — ilości substancji niebezpiecznych (lub kategorii substancji niebezpiecznych) odpowiadających tabeli 1 lub 2,

Q_{Dx} — odpowiednie ilości określone w kolumnie 5 tabeli 1 lub ilości określone w kolumnie 3 tabeli 2.

2.2. Zaliczenie zakładu do zakładu o zwiększonym ryzyku następuje wtedy, jeżeli suma

$$q_1/Q_{Z1} + q_2/Q_{Z2} + q_3/Q_{Z3} + q_4/Q_{Z4} + \dots + q_x/Q_{Zx}$$

jest większa lub równa 1, gdzie poszczególne symbole oznaczają:

q_x — ilości substancji niebezpiecznych (lub kategorii substancji niebezpiecznych) odpowiadających tabeli 1 lub 2,

Q_{Zx} — odpowiednie ilości określone w kolumnie 4 tabeli 1 lub ilości określone w kolumnie 2 tabeli 2.

2.3. Zasada sumowania powinna mieć zastosowanie dla oceny ogólnych zagrożeń związanych z: toksycznością, palnością i ekotoksycznością substancji niebezpiecznych. Z tego względu stosuje się trzykrotnie:

a) dla sumowania substancji i preparatów wymienionych w tabeli 1 i sklasyfikowanych jako toksyczne lub bardzo toksyczne, razem z substancjami

mi i preparatami spełniającymi warunki dla kategorii 1 lub 2,

b) dla sumowania substancji i preparatów wymienionych w tabeli 1 i sklasyfikowanych jako utleniające, wybuchowe, łatwo palne, wysoce łatwo palne lub skrajnie łatwo palne, razem z substancjami i preparatami spełniającymi warunki dla kategorii 3, 4, 5, 6, 7a, 7b lub 8,

c) dla sumowania substancji i preparatów spełniających warunki dla kategorii 9 (R50) lub 9 (R51/53).

Zaliczenie zakładu do zakładu o zwiększonym ryzyku albo o dużym ryzyku następuje, jeżeli którakolwiek z sum uzyskanych w sposób określony w lit. a), b) lub c) jest większa lub równa 1.

3. Substancje niebezpieczne niewymienione w tabeli 1 powinny być klasyfikowane w sposób określony w odrębnych przepisach dotyczących kryteriów i sposobu klasyfikacji substancji i preparatów chemicznych.

3.1. W odniesieniu do substancji o właściwościach pozwalających na zaklasyfikowanie ich do więcej niż jednej kategorii należy zastosować najniższą ilość odpowiadającą jednej z kategorii określoną w kolumnie 2 lub 3 tabeli 2. Jednakże, w celu zastosowania zasady sumowania określonej w pkt 2, powinna być stosowana ilość odpowiadająca danej klasyfikacji (grupie sumowania).

4. Gazem jest każda substancja, której ciśnienie absolutne pary w temperaturze 20 °C jest równe lub większe niż 101,3 kPa.

4.1. Ciecżą jest każda substancja, która nie została określona jako gaz i która w temperaturze 20 °C i przy normalnym ciśnieniu 101,3 kPa nie znajduje się w stanie stałym.

Tabela 1. Określone substancje niebezpieczne

Lp.	Substancje lub grupy substancji	Numer CAS (Chemical Abstract Service)	Ilość substancji niebezpiecznej decydująca o zaliczeniu do zakładu o:	
			zwiększonym ryzyku [Mg]	dużym ryzyku [Mg]
1	2	3	4	5
1	Azotan amonu (objaśnienie 1)	6484-52-2	5 000	10 000
2	Azotan amonu (objaśnienie 2)	6484-52-2	1 250	5 000
3	Azotan amonu (objaśnienie 3)	6484-52-2	350	2 500
4	Azotan amonu (objaśnienie 4)	6484-52-2	10	50
5	Azotan potasu (objaśnienie 5)	7757-79-1	5 000	10 000
6	Azotan potasu (objaśnienie 6)	7757-79-1	1 250	5 000
7	Pentatlenek arsenu, kwas arsenowy(V) i/lub jego sole		1	2
8	Tritlenek arsenu, kwas arsenowy(III) i/lub jego sole			0,1

1	2	3	4	5
9	Brom	7726-95-6	20	100
10	Chlor	7782-50-5	10	25
11	Związki niklu w postaci pyłu (tlenek niklu, ditlenek niklu, tritlenek diniklu, siarczki niklu, disiarczki niklu)			1
12	Etylenoimina	151-56-4	10	20
13	Fluor	7782-41-4	10	20
14	Formaldehyd (> 90 %)	50-00-0	5	50
15	Wodór	1333-74-0	5	50
16	Chlorowodór (skroplony gaz)	7647-01-0	25	250
17	Związki ołowioorganiczne		5	50
18	Skrajnie łatwo palne gazy skroplone (w tym skroplone węglowodory lekkie z przerobu ropy naftowej) i gaz ziemny		50	200
19	Acetylen	74-86-2	5	50
20	Tlenek etylenu	75-21-8	5	50
21	Tlenek propylenu	75-56-9	5	50
22	Metanol	67-56-1	500	5 000
23	4,4'-Metylenobis(2-chloroanilina) i/lub jej sole			0,01
24	Izocyjanian metylu	624-83-9		0,15
25	Tlen	7782-44-7	200	2 000
26	Diizocyjanian toluenu	91-08-7	10	100
27	Dichlorek karbonylu (fosgen)	75-44-5	0,3	0,75
28	Triwodorek arsenu (arsyna)	7784-42-1	0,2	1
29	Triwodorek fosforu (fosfina)	7803-51-2	0,2	1
30	Dichlorek siarki	10545-99-0	1	1
31	Tritlenek siarki	7446-11-9	15	75
32	Polichlorowane dibenzofurany i polichlorowane dibenzodioksyny (z włączeniem TCDD — 2,3,7,8-tetra-chlorodibenzoparadioksyny), z uwzględnieniem współczynnika równoważności F (objaśnienie 9 i tabela 3)			0,001
33	Następujące rakotwórcze substancje w stężeniach przekraczających 5 %: 4-aminobifenyl i/lub jego sole, chlorek benzyldenu, benzydyna i/lub jej sole, eter bis(chlorometylowy), eter chlorometylometylowy, 1,2-dibrometan, siarczan dietylu, siarczan dimetylu, chlorek dimetylokarbamoilowy, 1,2-dibromo-3-chloropropan, 1,2-dimetylohydrazyna, dimetylonitrozoamina, heksametylofosfortriamid, hydrazyna, 2-naftyloamina i/lub jej sole, 4-nitrobifenyl i 1,3-propanosulton,		0,5	2

1	2	3	4	5
34	Produkty destylacji ropy naftowej: a) benzyny i benzyny ciężkie, b) nafty (w tym paliwa do silników odrzutowych), c) oleje gazowe (w tym oleje napędowe do silników wysokoprężnych, oleje opałowe lekkie i technologiczne strumienie mieszanin olejów gazowych)		2 500	25 000

Tabela 2. Kategorie substancji niebezpiecznych niewymienionych w tabeli 1

Kategorie substancji niebezpiecznych	Ilość substancji niebezpiecznej decydująca o zaliczeniu do zakładu o:	
	zwiększonym ryzyku [Mg]	dużym ryzyku [Mg]
1	2	3
1. Substancje bardzo toksyczne, charakteryzowane określeniem rodzaju zagrożenia: R26 — działa bardzo toksycznie w przypadku kontaktu z drogami oddechowymi, R27 — działa bardzo toksycznie w przypadku kontaktu ze skórą, R28 — działa bardzo toksycznie w przypadku spożycia	5	20
2. Substancje toksyczne, charakteryzowane określeniem rodzaju zagrożenia: R23 — działa toksycznie w przypadku kontaktu z drogami oddechowymi, R24 — działa toksycznie w przypadku kontaktu ze skórą, R25 — działa toksycznie w przypadku spożycia	50	200
3. Substancje utleniające, charakteryzowane określeniem rodzaju zagrożenia: R7 — może spowodować pożar, R8 — kontakt z materiałami palnymi może spowodować pożar, R9 — wybuch po zmieszaniu z materiałem łatwo palnym	50	200
4. Substancje wybuchowe (objaśnienie 7.1) podklasa 1.4	50	200
5. Substancje wybuchowe (objaśnienie 7.1) podklasy 1.1, 1.2, 1.3, 1.5 i 1.6 lub charakteryzowane określeniem rodzaju zagrożenia: R2 — zagrożenie wybuchem wskutek uderzenia, tarcia, oddziaływania ognia lub innych źródeł zapłonu, lub R3 — skrajne zagrożenie wybuchem wskutek uderzenia, tarcia, oddziaływania ognia lub innych źródeł zapłonu	10	50
6. Substancje łatwo palne (objaśnienie 8 pkt 1)	5 000	50 000
7a. Wysoce łatwo palne ciecze (objaśnienie 8 pkt 2a)	50	200
7b. Substancje wysoce łatwo palne (objaśnienie 8 pkt 2b)	5 000	50 000

1	2	3
8. Substancje skrajnie łatwo palne (objaśnienie 8 pkt 3)	10	50
9. Substancje niebezpieczne dla środowiska, charakteryzowane określeniem rodzaju zagrożenia: R50 — działa bardzo toksycznie na organizmy wodne (z włączeniem R50/53 — działa bardzo toksycznie na organizmy wodne; może wywoływać długo utrzymujące się zmiany w środowisku wodnym), R51/53 — działa toksycznie na organizmy wodne; może wywoływać długo utrzymujące się szkodliwe zmiany w środowisku wodnym	100 200	200 500
10. Substancje niebezpieczne dla ludzi i środowiska z innych względów, charakteryzowane określeniem rodzaju zagrożenia: R14 — reaguje gwałtownie z wodą (włączając w to R14/15 — reaguje gwałtownie z wodą, wyzwalając wysoce łatwo palne gazy), R29 — w kontakcie z wodą wyzwala toksyczne gazy	100 50	500 200

Tabela 3. Wartości współczynnika równoważności (F)

Substancja	F	Substancja	F
2,3,7,8-TCDD	1	2,3,7,8-TCDF	0,1
1,2,3,7,8-PeCDD	0,5	2,3,4,7,8-PeCDF	0,5
		1,2,3,7,8-PeCDF	0,05
1,2,3,4,7,8-HxCDD	0,1		
1,2,3,6,7,8-HxCDD	0,1	1,2,3,4,7,8-HxCDF	0,1
1,2,3,7,8,9-HxCDD	0,1	1,2,3,7,8,9-HxCDF	0,1
		1,2,3,6,7,8-HxCDF	0,1
1,2,3,4,6,7,8-HpCDD	0,01	2,3,4,6,7,8-HxCDF	0,1
OCDD	0,001	1,2,3,4,6,7,8-HpCDF	0,01
		1,2,3,4,7,8,9-HpCDF	0,01
		OCDF	0,001

(Użyte w tabeli 3 skróty oznaczają odpowiednio T = tetra, Pe = penta, Hx = hekza, Hp = hepta, O = okta, C = chloro, DD = dibenzodioxyna, DF = dibenzofuran. Przykładowo HxCDF oznacza heksachlorodibenzofuran).

Objaśnienia do tabel:

Uwaga ogólna: Jeżeli substancja wymieniona w tabeli 1 mieści się również w kategorii wymienionej w tabeli 2, należy stosować wartości progowe ustalone w tabeli 1.

1. Dla azotanu amonu (lp. 1 w tabeli 1) ilość 5 000/10 000 Mg odnosi się do nawozów zdolnych do samopodtrzymującego się rozkładu.

Niniejsze objaśnienie ma zastosowanie do nawozów sztucznych wieloskładnikowych opartych na azotanie amonu (nawozy sztuczne wieloskładnikowe zawierające azotan amonu z fosforanem i/lub potażem), w których zawartość azotu pochodzącego z azotanu amonu wyrażona ułamkiem masowym wynosi:

- pomiędzy 15,75 % (15,75 % zawartości azotu pochodzącego z azotanu amonu odpowiada 45 % azotanu amonu) i 24,5 % (24,5 % zawartości azotu pochodzącego z azotanu amonu odpowiada 70 % azotanu amonu) i w których zawartość łącznie substancji palnych/organicznych nie przekracza 0,4 % lub które spełniają wymogi ustawy z dnia 26 lipca 2000 r. o nawozach i nawożeniu (Dz. U. Nr 89, poz. 991, z późn. zm.),
- 15,75 % lub mniej oraz nieokreśloną ilość substancji palnych i które są zdolne do samopodtrzymującego się rozkładu zgodnie z testem korytkowym (Zalecenia ONZ dotyczące transportu towarów niebezpiecznych: Podręcznik badań i kryteriów część III pkt 38.2).

2. Dla azotanu amonu (lp. 2 w tabeli 1) ilość 1 250/5 000 Mg odnosi się do azotanu amonu w bryłkach pokrytych ziemią okrzemkową.

Niniejsze objaśnienie ma zastosowanie do prostych nawozów sztucznych opartych na azotanie amonu oraz do nawozów sztucznych wieloskładnikowych, w których zawartość azotu pochodząca z azotanu amonu:

- jest większa niż 24,5 %, z wyjątkiem mieszanek azotanu amonu z dolomitem, kamieniem wapiennym i/lub węglanem wapnia o czystości co najmniej 90 %,
- jest większa niż 15,75 % w mieszankach azotanu amonu i siarczanu(VI) amonu,
- jest większa niż 28 % (28 % zawartości azotu pochodzącego z azotanu amonu odpowiada 80 % azotanu amonu) w mieszankach azotanu amonu z dolomitem, kamieniem wapiennym i/lub węglanem wapnia o czystości co najmniej 90 % i które spełniają wymogi ustawy z dnia 26 lipca 2000 r. o nawozach i nawożeniu.

3. Dla azotanu amonu (lp. 3 w tabeli 1) ilość 350/2 500 Mg odnosi się do azotanu amonu technicznego.

Niniejsze objaśnienie ma zastosowanie do:

- azotanu amonu i mieszanek na bazie azotanu amonu, w których zawartość azotu pochodząca z azotanu amonu:
  - wynosi pomiędzy 24,5 % i 28 % i które zawierają mniej niż 0,4 % substancji palnych,
  - jest większa niż 28 % i które zawierają mniej niż 0,2 % substancji palnych,
- wodnych roztworów azotanu amonu, w których stężenie azotanu amonu jest większe niż 80 %.

4. Dla azotanu amonu (lp. 4 w tabeli 1) ilość 10/50 Mg odnosi się do materiałów „poza specyfikacją” i nawozów, które nie spełniają testu wybuchowości.

Niniejsze objaśnienie ma zastosowanie do:

- materiału odrzuconego w trakcie procesu produkcyjnego oraz do azotanu amonu i mieszanek na bazie azotanu amonu, zwykłych nawozów opartych na azotanie amonu i nawozów sztucznych złożonych opartych na azotanie amonu, określonych w objaśnieniach 2 i 3, które są lub zostały zwrócone przez końcowego użytkownika producentowi do czasowego składowania lub do zakładu przetwórczego w celu przerobu, recyklingu lub przetworzenia do bezpiecznego użytkowania, ponieważ nie spełniają wymogów określonych w objaśnieniach 2 i 3,
- nawozów określonych w objaśnieniu 1 tiret pierwsze i w objaśnieniu 2, niespełniających wymogów ustawy z dnia 26 lipca 2000 r. o nawozach i nawożeniu.

5. Dla azotanu potasu ilość 5 000/10 000 Mg odnosi się do nawozów sztucznych złożonych opartych na azotanie potasu, zawierających azotan potasu w postaci bryłek granulatu.

6. Dla azotanu potasu ilość 1 250/5 000 Mg odnosi się do nawozów sztucznych złożonych opartych na azotanie potasu, zawierających azotan potasu w postaci krystalicznej.

7. Substancje wybuchowe oznaczają substancje lub preparaty określone rodzajem zagrożenia R2 (Substancje lub preparaty stwarzające zagrożenie wybuchem wskutek uderzenia, tarcia, oddziaływania ognia lub innych źródeł zapłonu) lub R3 (Substancje lub preparaty stwarzające skrajne zagrożenie wybuchem wskutek uderzenia, tarcia, oddziaływania ognia lub innych źródeł zapłonu), lub które są zaklasyfikowane do którejkolwiek z podklas zagrożeń 1.1 do 1.6 zgodnie ze schematem klasyfikacji ONZ/ADR (Umowa europejska dotycząca międzynarodowego przewozu drogowego towarów niebezpiecznych (ADR), sporządzona w Genewie dnia 30 września 1957 r. (Dz. U. z 2005 r. Nr 178, poz. 1481). W definicji tej zawarte są materiały pirotechniczne, które dla potrzeb tego rozporządzenia oznaczają substancje lub mieszaniny substancji przeznaczonych do wytwarzania ciepła, światła, dźwięku, gazu lub dymu albo kombinacji tych efektów poprzez samopodtrzymujące się egzotermiczne reakcje chemiczne. W przypadku gdy substancja lub preparat klasyfikowane są zarówno przez ADR, jak i zwroty zagrożenia R2 lub R3, klasyfikacja ADR ma pierwszeństwo nad przypisaniem zwrotów zagrożenia.

7.1. Odnośnymi podklasami zagrożeń i określeniami zagrożeń są:

Podklasa 1.1. Materiały i przedmioty, które stwarzają zagrożenie wybuchem masowym. Wybuch masowy jest to taki wybuch, który natychmiast obejmuje praktycznie cały ładunek.

Podklasa 1.2. Materiały i przedmioty, które stwarzają zagrożenie rozrzutem, ale nie wybuchem masowym.

Podklasa 1.3. Materiały i przedmioty stwarzające zagrożenie pożarem i małe zagrożenie wybuchem lub rozrzutem lub oba te zagrożenia, ale które nie zagrażają wybuchem masowym:

- a) przy których spalaniu wydziela się znaczne ciepło promieniowania lub
- b) które zapalają się jeden od drugiego i wywołują mały wybuch lub rozrzut lub oba te efekty razem.

Podklasa 1.4. Materiały i przedmioty, które stwarzają tylko małe zagrożenie w przypadku zapalenia lub zainicjowania podczas przewozu. Oddziaływania ograniczają się w znacznym stopniu do sztuki przesyłki i nie prowadzą do rozrzutu elementów o znacznych rozmiarach lub zasięgu. Zewnętrzny pożar nie powinien wywoływać natychmiastowego wybuchu całej zawartości sztuki przesyłki.

Podklasa 1.5. Materiały bardzo mało wrażliwe stwarzające zagrożenie wybuchem masowym, które są na tyle niewrażliwe, że istnieje małe prawdopodobieństwo ich zainicjowania lub przejścia od palenia do detonacji w normalnych warunkach przewozu. Minimalnym wymogiem dla tych materiałów jest, aby nie wybuchły podczas próby na odporność ogniową.

Podklasa 1.6. Przedmioty skrajnie niewrażliwe, które nie stwarzają zagrożenia wybuchem masowym. Przedmioty te zawierają tylko skrajnie niewrażliwe materiały i przedstawiają znikome prawdopodobieństwo przypadkowej inicjacji lub rozprzestrzenienia się.

7.2. W przypadku wyrobów zawierających substancje wybuchowe lub materiały pirotechniczne, jeżeli ilość substancji lub preparatu znajdujących się w wyrobie jest znana, powinna być ona uwzględniana podczas zaliczania zakładu do zakładu o zwiększonym ryzyku albo o dużym ryzyku. Jeżeli ilość substancji lub preparatu znajdujących się w wyrobie nie jest znana, przy rozpatrywaniu ilości określonych w kolumnie 2 lub 3 tabeli 2 należy uwzględnić masę wyrobu.

8. Określenia — łatwo palne, wysoce łatwo palne, skrajnie łatwo palne — w kategoriach 6, 7a, 7b i 8, o których mowa w tabeli 2, oznaczają:

1) łatwo palne ciecze:

— substancje i preparaty w stanie ciekłym, o temperaturze zapłonu od 21 °C do 55 °C, określone rodzajem zagrożenia R10 (substancja łatwo palna), podtrzymujące palenie,

2) wysoce łatwo palne ciecze:

a) — substancje mogące rozgrzać się i w rezultacie zapalić w kontakcie z powietrzem w temperaturze otoczenia bez jakiegokolwiek dodatkowego wkładu energii, określone rodzajem zagrożenia R17 (samorzutnie zapala się w powietrzu),

— substancje i preparaty o temperaturze zapłonu poniżej 55 °C występujące w postaci ciekłej pod ciśnieniem, w warunkach procesowych, takich jak wysokie ciśnienie lub wysoka temperatura mogących spowodować zagrożenie wystąpienia awarii,

b) substancje ciekłe posiadające temperaturę zapłonu poniżej 21 °C, ale które nie są skrajnie łatwo palne, określone rodzajem zagrożenia R11 (substancja wysoce łatwo palna),

3) skrajnie łatwo palne gazy i ciecze:

a) substancje ciekłe o temperaturze zapłonu poniżej 0 °C oraz temperaturze wrzenia lub w przypadku zakresu temperatur wrzenia, temperaturze zapoczątkowującej wrzenie niższej lub równej 35 °C, określone rodzajem zagrożenia R12 (substancja skrajnie łatwo palna),

b) substancje w postaci gazu, palne w normalnych warunkach temperatury i ciśnienia, określone rodzajem zagrożenia R12 (substancja skrajnie łatwo palna) w stanie gazowym lub nadkrytycznym,

c) łatwo palne substancje ciekłe przechowywane w temperaturze wyższej niż ich temperatury wrzenia.

9. W przypadku polichlorowanych dibenzofuranów i polichlorowanych dibenzodioskyn należy postąpić się masą zastępczą substancji (mz) obliczaną przez zastosowanie współczynnika równoważności (F) względem 2,3,7,8-TCDD i porównać jej wartość z ilością podaną w kolumnie 4 lub 5 tabeli 1. Masę zastępczą oblicza się według następującego wzoru:

$$mz = mr \cdot F$$

gdzie poszczególne symbole oznaczają:

mz — masę zastępczą,

mr — masę rzeczywistą,

F — współczynnik równoważności dla danej substancji podany w tabeli 3.